

Dosar nr. /2006

R O M Â N I A
TRIBUNALUL HARGHITA
SECȚIA CIVILĂ

SENTINȚA CIVILĂ Nr. 4224

Şedința publică din 20 decembrie 2006

Completul compus din:
PREȘEDINTE:
Grefier :

Pe rol judecarea acțiunii în contencios administrativ și fiscal privind pe reclamant SC SA în contradictoriu cu părâț DIRECȚIA GENERALĂ A FINANȚELOR PUBLICE HARGHITA - ACTIVITATEA DE CONTROL FISCAL HARGHITA.

La apelul nominal făcut în ședința publică nu a răspuns nimeni.

Procedura este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefier, după care :

Se constată că dezbaterea cauzei a avut loc în ședința publică din data de 06 decembrie 2006, mersul dezbatelor și concluziile părților fiind consemnate în încheierea din acea zi, care face parte integrantă din prezenta sentință civilă.

INSTANȚA
Deliberând constată:

A luat spre soluționare acțiunea reclamantei S.C. SA, cu sediu în , județul Harghita, împotriva părâtei DIRECȚIA GENERALĂ A FINANȚELOR PUBLICE HARGHITA – Activitatea de Control Fiscal Harghita, cu sediu în Miercurea Ciuc, str.Revoluția din Decembrie, nr.20, județul Harghita, solicitând ca prin sentința ce se va pronunța să se dispună, anularea în parte a Deciziei de impunere nr. din 2006, emisă de părâta, referitoare la obligațiile de plată consemnate în actul menționat la punctele 2.2.1, 2.3.1, 2.4.1 și 2.5.1., ca fiind netemeinice și nelegale și pe cale de consecință, restituirea sumei de lei (Ron), achitată prin ordinele de plată anexate la dosar (filele 30-33), precum și constatarea nulității actului administrativ respectiv Decizia de impunere nr. /2006, conform disp.art.43 lit.g, și art.46 din OUG nr.92/2003.

Totodată, solicită judecarea cauzei și în lipsă conform art.242 alin.2 Cod pr.civilă.

Din actele și lucrările dosarului instanța constată următoarele:

Prin Raportul de inspecție fiscală nr. / .2006, întocmit în urma inspecției fiscale generale efectuate de organele de inspecție fiscale ale părâtei, și

care au stat la baza emiterii Deciziei de impunere nr. din 2006, s-au constatat următoarele:

Societatea reclamantă a acordat în cursul anului 2003 prime de vacanță în sumă de Ron conform contractului colectiv de muncă – art.112 pct.2 înregistrat la DGMS, însă nu a constituit și nu a achitat contribuții aferente primelor de vacanță pe anul 2003, respectiv: CAS datorat de angajați; CAS datorat de angajator; contribuție la fondul asigurărilor pentru șomaj datorat angajaților; contribuții la fondul de accidente de muncă și boli profesionale precum și accesoriile aferente pentru neplata la termen a acestor contribuții – dobânzi, majorări și penalități (filele 7-47).

Decizia de impunere a fost contestată de reclamantă la părătă, însă a fost respinsă ca neîntemeiată prin Decizia nr.50 din .2006, astfel că prin prezenta acțiune aceasta contestă respectiva decizie cu următoarea motivare:

1 – Primele de vacanță s-au acordat conform contractului colectiv de muncă raportat la contractului colectiv de muncă unic la nivelul ramurii industriei alimentare, a băuturilor și tutunului nr.1567/2003 publicat în Monitorul Oficial nr.4 din 01.04.2006 – partea a IV-a, și anume:

Se acordă o primă de vacanță angajaților egal cu salariul de încadrare, fără sporuri de orice fel, deci și fără spor de vechime. Această primă se acordă trimestrial și proporțional cu zilele de concediu efectuate din cele la care are dreptul fiecare angajat în parte pentru anul 2003. Acest fond suplimentar de salarii se acordă în proporția în care unitatea la care lucrează angajatul s-a încadrat în fondul de salarii acordat și recalculat pe trimestrul respectiv expirat. Numărul minim de zile efectuate pentru care se acordă prima de vacanță este de 5 zile în trimestrul I, II, III, iar minimul mai mic de 5 zile efectuat într-un trimestru se cumulează pe perioada următoare. 50 % din fondul total de primă de vacanță pe unități și pe societate, se acordă pe semestrul I, partea nefolosită se pierde, și 50 % pe semestrul II, partea nefolosită se pierde.

Ca urmare, reclamanta consideră că sumele nu au fost plătite din fondul de salarii, conform legii sau contractelor colective de muncă, fiind alocate, constituise ca Fond de Prime de Vacanță și plătite conform contractelor colective de muncă referitoare la Protecția socială.

2.- În ceea ce privește impozitarea primelor de vacanță, reclamanta susține că aceasta s-a efectuat conform art.24 din OG nr.7/2001, privind impozitul pe venit, conform căruia „Sumele reprezentând prime de vacanță, acordate pe lângă indemnizația de concediu de odihnă, potrivit prevederilor contractelor de muncă sau ale unor legi speciale, în limita salariului de bază din luna anterioară plecării în concediu, se impozitează separat de celelalte drepturi salariale ale lunii în care se plătesc, prin aplicarea baremului lunar asupra bazei de calcul determinate ca diferență între venitul brut și contribuția la asigurările sociale de sănătate”.

În vederea achitării smelor cu titlu de prime de vacanță, restul de plată, suma netă, s-a determinat cu aplicarea art. 24 din OG nr.7/2001, din drepturile – sume brute, determinate conform prev.art.112 lit.n a Contractului colectiv de muncă, s-a reținut la sursă 6,5 % contribuții la fondul de asigurări de sănătate și Impozitul pe

venit salarial asimilat aferent, separat de alte venituri salariale, drept pentru care s-a întocmit Lista de plată a Primelor de vacanță și au fost incluse și în fișele FF-1 în vederea determinării Impozitului pe venitul global pe anul 2003.

Ca urmare, aceasta consideră că în cazul primelor de vacanță acordate pe anul 2003, nu sunt incidente dispozițiile Legii 19/2000 – art.24 alin.1 pct.1, art.23 alin.1 lit.a pct.1, Legea nr.346/2002, art.101 alin.1 pct.1, Legea 76/2002, art.26 alin.1 pct.1 la care se face referire în Decizia de impunere, ci sunt aplicabile dispozițiile OG nr.7/2001 art.24, prin excepțiile de la regula generală de impozitare.

3. – De asemenea, reclamanta susține că atât raportul de inspecție fiscală cât și Decizia de impunere nu sunt semnate de către ambele persoane împuternicite de organul fiscal, astfel că în înțelesul Codului de procedură fiscală, invocă următoarea excepție:

Actul administrativ fiscal este actul emis de organul fiscal competent în aplicarea legislației, privind stabilirea, modificarea sau stingerea drepturilor și obligațiilor fiscale (art.41 OG 92/2003). Art.43 al aceluiași act normativ prevede în mod expres elementele pe care trebuie să le cuprindă actul administrativ fiscal, printre care lit.g) este „numele și semnătura persoanelor împuternicite ale organului fiscal potrivit legii”. Conform dispozițiilor art.46 se citează că „Lipsa unuia dintre elementele actului administrativ fiscal, referitoare la numele, prenumele și calitatea persoanei împuternicite a organului fiscal, numele și prenumele ori denumirea contribuabilului, a obiectului actului administrativ sau a semnăturii persoanei împuternicite în organul fiscal, cu excepția prevăzută la art.43 alin.3, atrage nulitatea acestuia. Nulitatea se poate constata la cerere sau din oficiu”.

Înainte de primul termen de judecată din 22.11.2006, părâta a comunicat reclamantei decizia de impunere corectată în baza art.48 din OG nr.92/2003 republicată, privind Codul de procedură fiscală și pct.47.7 din Normele metodologice de aplicare a Codului de procedură fiscală, aprobată prin HG nr.1050/2004, cu mențiunea că această corecție se referă la adăugarea unei semnături, eroarea materială constând în faptul că pe exemplarul transmis lipsește semnătura unuia din organele care a întocmit decizia, astfel că noua decizie înlocuiește exemplarul transmis deja (fila 57).

Față de acest aspect, reclamanta invocă prevederile art.43 alin.(3) din Codul de procedură fiscală, conform căruia excepția prevăzută de respectivul articol o constituie actul administrativ emis prin intermediul mijloacelor informative, care este valabil și fără semnătura persoanelor împuternicite ale organului fiscal.

Or, potrivit dispozițiilor art.46 lit.b din HG nr.1050 din 01.07.2004 „actele administrative fiscale se desfințează în situația constatării nulității actului administrativ” fiscal, potrivit art.45 Cod pr.fiscală.

Art.48 din OG nr.92/2003 precum și pct.47.4 din Normele metodologice de aplicare a Codului de procedură fiscală, aprobată prin HG nr.1050/2004, la care face referire organul fiscal, în Adresa nr.10288 din 17.11.2006, reglementează „îndreptarea erorilor materiale din cuprinsul actului administrativ fiscal”.

În înțelesul Codului de procedură fiscală „Erorile materiale reprezintă greșelile sau omisiunile cu privire la numele, calitatea și susținerea părților din raportul juridic fiscal sau cele de calcul ori altele asemenea”.

Ca urmare, îndreptarea erorilor materiale din cuprinsul actului administrativ fiscal nu se referă, în nici un caz, la semnarea ulterioară a actului administrativ fiscal, de către persoanele împuternicate ale organului fiscal.

Reclamanta precizează că Raportul de inspecție fiscală care a stat la baza emiterii deciziei de impunere, nu a fost înlocuit cu un nou exemplar, semnat de către ambele persoane împuternicate ale organului fiscal, și pentru aceasta solicită în continuare constatarea nulității actului administrativ emis (filele 55-64).

Pârâta a depus întâmpinare prin care a solicitat respingerea acțiunii reclamantei și menținerea actului contestat ca legal, susținând că aceasta nu a respectat prevederile Legii nr.19/2000 privind sistemul public de presă și alte drepturi de asigurări sociale, Legea nr.76/2002 privind asigurările pentru șomaj și stimularea acceptării forței de muncă aprobată prin HG nr.174, dar și Legea nr.346/2002, privind asigurarea pentru accidente de muncă și boli profesionale.

Având în vedere prevederile legale mai sus menționate, se reține faptul că societatea datorează contribuțiile sociale stabilite prin decizia de impunere contestată, prima de vacanță acordată în baza art.112 pct.n) din Contractul colectiv de muncă pe societate, intră în baza de calcul pentru contribuțiile stabilite de organele de inspecție fiscală.

În consecință SC SA avea obligația de a calcula, reține și vira contribuții sociale atât în calitate de angajator cât și contribuțiile individuale pentru angajații încadrați. Astfel organele de inspecție fiscală au calculat în mod legal contribuțiile întrucât, cum rezultă din contractul colectiv de muncă, înregistrarea la DGMS sub nr.5987 din 16.06.2003, prima de vacanță este un fond suplimentar de salarii, și acordarea acestia este condiționată de încadrarea unității în fondul de salarii, astfel „...acest fond suplimentar de salarii se acordă în proporția în care unitatea la care lucrează angajatorul , s-a încadrat în fondul de salarii acordat și recalculat pe trimestrul respectiv expirat”.

Drept urmare, primele de vacanță primite de către angajați reprezintă venituri salariale, iar pentru aceste venituri societatea datorează contribuții de asigurări sociale, contribuții de asigurări pentru șomaj și contribuții de accidente de muncă și boli profesionale; având obligația ca din sumele cuvenite angajaților să rețină și contribuția individuală de asigurări sociale datorată de aceștia și să le vireze la buget.

Reclamanta nu aduce nici un argument referitor la quantumul dobânzilor, majotărilor și penalităților de întârziere, data de la care au fost calculate aceste accesori, baza de calcul, numărul de zile de întârziere și cotele aplicate, precum și de faptul că stabilirea de dobânzi, majorări și penalități de întârziere reprezintă măsura accesorie în raport cu debitul.

Astfel că, pârâta consideră că necalcularea și nevirarea contribuțiilor aferente primelor de vacanță acordate pe anul 2003, s-a făcut din cauza interpretării eronate a normelor de aplicare a OG nr.7/2001, privind impozitul pe venit, acordarea acestei prime inclusă în contractul colectiv de muncă la capitolul de drepturi și de

protecție socială neschimbând din punct de vedere fiscal situația, acestea având caracter salarial și nu ajutor social.

În ceea ce privește excepția invocată de reclamantă, pârâta susține că nesemnarea actului reprezintă o eroare materială în sensul art.48 din OG nr.92/2003, privind Codul de procedură fiscală, această eroare materială fiindu-i comunicată, și nesenzând prin contestație acest aspect și nesolicitând anularea Deciziei de impunere, este decăzută din dreptul de a solicita acest lucru (filele 65-72).

Asupra cauzei :

Față de excepția nulității actului administrativ contestat, respectiv Decizia de impunere nr. din 2006, emisă de D.G.F.P. Harghita, instanța constată că aceasta este intemeiată din următoarele motive :

Potrivit art.46 din OG nr.92/2003 republicată, privind Codul de procedură fiscală „lipsa unuia dintre elementele actului administrativ fiscal, referitoare la numele, prenumele și calitatea persoanei imputernicite a organului fiscal, numele și prenumele ori denumirea contribuabilului, a obiectului actului administrativ sau a semnăturii persoanei imputernicite de organul fiscal, cu excepția prevăzută la art.43 alin.3, atrage nulitatea acestuia, iar nulitatea se poate constata la cerere sau din oficiu”.

Or, instanța constată că actul contestator este semnat doar de către unul dintre cei doi imputerniciți și în speță nu sunt aplicabile prevederile art.43 alin.3, nefiind emis prin intermediul mijloacelor informative, care este valabil și fără semnătura persoanelor imputernicite ale organului fiscal.

Mai mult, în speță nu sunt aplicabile nici prevederile art.48 din OG nr.92/2003 și nici punctul nr.47.4 din Numele metodologice de aplicare a Codului de procedură fiscală, aprobată prin HG nr.1050/2004, la care face referire pârâta în adresa nr. din .2006, și care reglementează îndreptarea erorilor materiale din cuprinsul actului administrativ fiscal.

În înțelesul Codului de procedură fiscală „eroarea materială reprezintă greșelile sau omisiunile cu privire la numele, calitatea și susținerea părților din raportul juridic sau cele de calcul, ori altele asemenea”, aceste îndreptări neferificându-se la semnarea ulterioară a actului administrativ fiscal de către persoanele imputernicite de organul fiscal.

De altfel, nici raportul de inspecție fiscală care a stat la baza emiterii Deciziei de impunere contestată, nu este semnat de ambii imputerniciți și nici nu a fost înlocuit cu altul, semnat de ambele persoane, astfel că motivarea pârâtei precum că este vorba despre o eroare materială deja îndreptată din oficiu, nu este intemeiată și nici în spiritul legii.

Ca urmare, pentru motivele de mai sus, constatănd că excepția este intemeiată, instanța urmează să o admită și să constate nulitatea Deciziei de impunere nr. din .2006 emisă de pârâtă.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂŞTE**

Admite excepția nulității invocată de reclamanta S.C. SA, cu sediul în , jud. Harghita.

Constată nulitatea Deciziei de impunere nr. din 2006, emisă de pârâta DIRECȚIA GENERALĂ A FINANȚELOR PUBLICE HARGHITA – Activitatea de Control Fiscal Harghita, cu sediul în Miercurea Ciuc, str.Revoluția din Decembrie, nr.20, jud. Harghita.

Obligă pe pârâtă să plătească reclamantei suma de 55,9 RON, cheltuieli de judecată.

Cu drept de recurs în termen de 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința publică din 20 decembrie 2006.

PREȘEDINTE

ss. indescifrabilă

Pt.. , fiind în concediu medical semnează președintele instanței,

GREFIER

ss. indescifrabilă

